

Formanden:

Så er det hr. Jens Peter Vernersen som medspørger.

Jens Peter Vernersen (S):

Nu henviser statsministeren til begrundelsen for det spørgsmål, som blev stillet sidste onsdag, hvor statsministeren afviste at svare. I begrundelsen står der jo heller ikke noget om TDC. Det gør der rent faktisk ikke. Der står stort set det samme i begrundelsen, som der stod i spørgsmålet, som i øvrigt skal diskuteres her under næste punkt, nemlig nr. 5:

Så siger statsministeren jo nu, at statsministeren altid møder op og svarer, og det må man jo også sige er helt rigtigt, indtil spørgsmålene åbenbart har en sådan karakter, at det kan give regeringen problemer, men det er jo sådan set der, prøven skal stå på, om statsministeren svarer eller ikke svarer.

Formanden:

Så er det hr. Søren Søndergaard for et sidste spørgsmål.

Søren Søndergaard (EL):

Nu var hele udgangspunktet for denne her diskussion jo sådan set, at jeg ville give statsministeren mulighed for at komme med nogle generelle overvejelser, som statsministeren måtte have gjort sig om, hvornår statsministeren finder det rimeligt, at ministre ikke svarer på spørgsmål fra Folketinget.

Det afviste statsministeren så. Statsministeren ønskede det ikke, og så kom vi til at diskutere en konkret sag, for man må jo ligesom prøve at nærme sig.

Kl. 14.00

Derfor må jeg spørge statsministeren: Hvis nu statsministeren f.eks. blev stillet et spørgsmål om, hvorvidt statsministeren var enig i, at regeringen er alt for gavmild over for arbejdsgiverne, og så der i begrundelsen som et eksempel var anført TDC-sagen, hvor man havde lavet et kæmpe skattehul, et tagselvbord for arbejdsgiverne, ville det så også være anledning til, at statsministeren ville afvise at svare på det spørgsmål med den begrundelse, at der stod noget om TDC i spørgsmålets begrundelse?

Formanden:

Så er det sidste spørgsmål til fru Line Barfod.

Line Barfod (EL):

Statsministeren sagde, at det er klogt af ministre at svare på spørgsmål, så jeg skal nok lade være med at nævne modsætnings slutningen, når ministre så ikke svarer på spørgsmål.

Men det undrer mig altså en del, når statsministeren siger, at hvis regeringen har besluttet, at der skal nedsættes en undersøgelseskommission, så kan man ikke længere svare på noget som helst, der har noget som helst med den sag at gøre. Så ville der være ganske mange spørgsmål om Farum, som ikke blev besvaret, og der kommer jo stadig indimellem henvisninger til Farum i en række forskellige debatter, hvor ministrene trods alt svarer.

Der er også det problem i forhold til selve udformningen af kommissoriet for undersøgelseskommissioner, at hvis statsministeren har den holdning, at hverken statsministeren eller andre i regeringen må svare, så har vi ingen mulighed for at få afklaret, hvad det egentlig er, der skal undersøges af undersøgelseskommissionen, fordi vi så ikke kan stille spørgsmål for at få afklaret rækkevidden, inden kommissionen bliver nedsat.

Så hvad er det præcis, statsministeren ønsker at afskære spørgsmål om?

Formanden:

Selv om det er det fjerde spørgsmål i rækken, så får hr. Thomas Adelskov et sidste spørgsmål, og så slutter vi med statsministerens svar.

Thomas Adelskov (S):

Tak. Det, der jo er bekymrende, særlig når man så det spørgsmål, der blev afvist i sidste uge, som ikke i teksten indeholdt noget som helst om TDC-sagen, er sådan set, om statsministeren med den undersøgelseskommission, der bliver nedsat, egentlig ville afvise, at regeringen overhovedet svarede på principielle spørgsmål om regeringens skattepolitik, og dermed om statsministeren vil afvise at svare på principielle spørgsmål om statsministerens og regeringens skattepolitiske holdninger.

Det, der jo sådan set er kernen og hovedproblemet ved det her, er at finde ud af, hvor langt statsministeren strækker den paragraf i Folketingets forretningsorden, og hvor lidt skattepolitik statsministeren fremover agter at diskutere hernede, så længe den undersøgelseskommission arbejder.